

Po skončení pozůstalostního řízení zažádala pozůstalé vdova, aby v pozůstalostním řízení bylo pokračováno, protože prý našla testament zůstavitelův. Prvý soud postoupil proto spisy notáři k projednání, avšak notář vyslechnuv zákonné dědice (mimo pozůstalou vdovu) předložil spisy soudu s tím, že tito zákonní dědicové platnost testamentu popírají a na svých dědických přihláškách ze zákona trvají. **P r v ý s o u d** poukázal pak podle § 126 nesp. pat. pozůstalou vdovu s jejím nárokem na zjištění platnosti testamentu na pořad práva proti odporujícím dědicům ze zákona a odůvodnil svoje usnesení tím, že vnitřní platnost domnělého testamentu jest pochybná. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl rekursu pozůstalé vdovy do tohoto rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu pozůstalé vdovy a v otázce zmatečnosti podle § 41, odst. 2 g) zák. čís. 100/31 pro porušení zásady slyšení účastníky před rozhodnutím, uvedl v

d ů v o d e c h :

Podle § 41, odst. 2 písm. g) zákona č. 100/31 Sb. z. a n. jest důvodem zmatečnosti, byla-li porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím. Tato zásada je provedena v § 18, odst. 2 téhož zákona, kde jest nařízeno, že všem účastníkům jest dáti příležitost, by se o věci vyjádřili, a to zpravidla ústně. Soud však může podle okolností oznámiti účastníku písemně stav věci a vyžádati si vyjádření písemné. Jestliže tudíž v souzeném případě stěžovatelka sama učinila návrh na obnovu, správně pokračování v pozůstalostním řízení, protože nalezla dopis, jež pokládá za testament, a když z tohoto domnělého testamentu se přihlásila, naproti čemuž ostatní zákonití dědicové před notářem jako soudním komisařem se vyjádřili, že předložený dopis za testament neuznávají, a když pak soud — a nikoli notář — rozhodl ve smyslu § 126 nesp. pat., nebyl porušen předpis o nutnosti slyšení účastníky, neboť k řádnému slyšení účastníků nařízenému v § 125 nesp. pat. není třeba, aby slyšení to nezbytně se stalo před soudem samým. Jestliže někteří dědicové nebyli při jednání osobně přítomni, nýbrž byli zastoupeni svými plnomocníky, nebyla tím zásada slyšení účastníky porušena, neboť podle § 8 zákona č. 100/31 Sb. z. a n. účastníci mohou v nesporném řízení vždy jednati sami nebo zmocněncem, a nelze nahlédnouti, proč by k vyjádření podle § 125 nesp. pat. museli zmocněncům uděliti zvláštní plnou moc.

Čís. 15583.

Nicotnost úmluvy knihovních věřitelů, že jeden z nich nebude při exekuční dražbě podávati, převezme-li druhý jeho dluh.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1936, Rv I 2416/34.)

Žalobci byla přiklepnuta v dražbě nemovitost, když před tím došlo mezi ním, jeho otcem a žalovanou k ujednání, že žalobce, i když vydraží nemovitost za nejvyšší podání, kterým pohledávka žalované ne-

bude kryta, vyplatí jí celou její pohledávku proti tomu, že žalovaná jemu (jeho otci) vrátí částku, která jí bude přikázána v dražebním řízení. Žalovaná v důsledku této dohody k dražebnímu roku se nedostavila a nezúčastnila se podávání. Žalobce opíraje se o uvedenou úmluvu domáhá se na žalované zaplacení přikázané jí pohledávky. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Podle dvorského dekretu ze dne 6. června 1838 č. 277 Sb. z. s. je taková úmluva nicotná, a nemůže žalobce ani žalovaná strana žalovati ani na splnění, ani na vrácení toho, co následkem smlouvy té bylo plněno.

Čís. 15584.

Pokud nelze spatřovati zavinění lékaře a ošetřovatelky, utrpěl-li pacient tělesné poškození při provádění léčení diathermickým přístrojem.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1936, Rv I 2756/34.)

Žalobkyně (členka okresní nemocenské pojišťovny), jež byla při diathermickém ozařování v ambulatorním léčení nemocenské pojišťovny popálena, domáhá se na okresní nemocenské pojišťovně, ošetřujícím lékaři a ošetřovatelce náhrady jí tím způsobené škody. Tvrdí, že žalovaná ošetřovatelka odpovídá jí za škodu proto, že porušila předpisy o ošetření a obsluhování elektrických aparátů, zavinivši nesprávným zavedením elektrického proudu její poranění. Tím, že žalobkyně byla ponechána bez dozoru a že žalovaná pojišťovna a žalovaný lékař se nepostarali o patřičný dozor, zavinili všichni nehodu. Pojišťovna ručí dále i jako ústav za své zaměstnance a úředníky podle §§ 1293 až 1295, 1297, 1299, 1301—1303, 1313, 1313 a), 1315, 1323 a násl. obč. zák. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nehodu si způsobila odstraněním elektrodů sama žalobkyně, která byla poučena, že nesmí sama odstraniti olověné plotny, nýbrž že musí zavolat, jakmile pocítí přílišnou horkost. Tím jednala proti danému poučení. Avšak jest dále zjištěno, že byla ihned po ruce ošetřovatelka, která byla oprávněna obsluhovati diathermický přístroj pod dozorem zkušené ošetřovatelky a lékaře, a že ona také na křik žalobkyně ihned proud vypjala. První žalovaná by ovšem ručila už podle § 1313 a) obč. zák. za zavinění svých pomocníků při provádění ambulatorního léčení, jestliže by se jim dokázalo zavinění, jež přivodilo škodu žalobkyni.